

Arrest

nr. 194.032 van 20 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 17 oktober 2017 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (met vasthouding met het oog op verwijdering).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2017 om 13u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft een Belgische echtgenote en drie minderjarige kinderen.

Op 16 maart 2010 werd zij veroordeeld door het Hof van Beroep van Gent tot een gevangenisstraf van 3 jaar.

Op 21 november 2012 werd aan de verzoekende partij een inreisverbod voor de duur van 8 jaar ter kennis gebracht.

Op 9 december 2012 werd de verzoekende partij verwijderd van het grondgebied.

De verzoekende partij keerde echter terug naar België en diende op 23 september 2013 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn Belgisch minderjarig kind.

Op 7 april 2013 werd de verzoekende partij opnieuw verwijderd van het grondgebied.

Opnieuw betrad zij het grondgebied van het Rijk en op 20 juli 2016 werd zij andermaal verwijderd van het grondgebied.

De verzoekende partij kwam het grondgebied opnieuw binnen. Op 17 maart 2017 besliste de verwerende partij om de voormelde aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie niet in overweging te nemen. Deze beslissing werd op 4 april 2017 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Dit beroep is hangende en is gekend onder het rolnummer 205.498.

Op 17 oktober 2017 werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ter kennis gebracht. Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Betreffende de beslissing tot vasthouding.

Ambtshalve merkt de Raad op dat de vordering niet ontvankelijk is in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding die in de bijlage 13septies vervat zit.

De bestreden akte (bijlage 13septies) houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad is dan ook, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd om van de vordering kennis te nemen wat de maatregel tot vrijheidsberoving betreft (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Voor zover de verzoekende partij zich in het verzoekschrift tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden bijlage 13septies vervat zit, dient te worden opgemerkt dat op de Raad dienaangaande onbevoegd is bij gebrek aan rechtsmacht.

2.2 Belang

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid van de huidige vordering op, op grond van het feit dat het aan de verzoekende partij verboden is om zich op het grondgebied van het Rijk te bevinden. Zij is dan ook van oordeel dat de verzoekende partij het rehtens vereiste belang ontbeert bij haar beroep.

In casu hangt de beoordeling van de exceptie samen met de beoordeling van de ernst van de middelen.

Het belang bij huidige vordering kan thans niet aan de verzoekende partij worden ontzegd zonder de ernst van de middelen te onderzoeken.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Een repatriëring is nakend. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.3.1.2. Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 8 van het EVRM juncto artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij inderdaad een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) indiende, met name in functie van haar Belgisch kind (het betreft een aanvraag gesteund op artikel 40bis juncto 40ter van de vreemdelingenwet). Ten gevolge van deze aanvraag werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 17 maart 2017 de beslissing genomen heeft waarbij hij uiteenzette waarom de bijlage 19ter en het attest van immatriculatie als onbestaand moeten worden beschouwd, daar de verzoekende partij het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod voor de duur van acht jaar en dat zij hiervan niet de opheffing gevraagd heeft. Deze beslissing werd op 4 april 2017 aan de verzoekende partij betekend. De bestreden beslissing werd op 17 oktober 2017 genomen en op dezelfde dag ter kennis gebracht aan de verzoekende partij. Uit het administratief dossier blijkt verder niet dat de verwantschapsband tussen de verzoekende partij en haar kind, in functie waarvan de aanvraag werd ingediend, wordt betwist. Ook de verwerende partij betwist dit gegeven in haar nota met opmerkingen niet.

De Raad benadrukt dat de beslissing van 17 maart 2017 niet het voorwerp uitmaakt van onderhavige vordering tot schorsing. De Raad kan zich zodoende niet uitspreken en spreekt zich op heden ook niet uit over de (prima facie) wettigheid van deze beslissing. De Raad is door middel van voorliggende vordering tot schorsing echter wel gevat zich uit te spreken over de thans bestreden beslissing van 17 oktober 2017. In de bestreden bijlage 13septies wordt uitdrukkelijk verwezen naar de door de verzoekende partij ingediende aanvraag tot gezinshereniging en naar het feit dat deze niet in overweging werd genomen op 17 maart 2017 omwille van het lopende inreisverbod, opgelegd op 21 november 2012. Zodoende is het betoog van de verzoekende partij wel degelijk relevant. De beoordeling van de Raad in dit verband is immers relevant voor de vraag of de betrokken overweging in de thans bestreden beslissing overeind kan blijven, niet alleen in het licht van de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, maar tevens in het licht van de door de verzoekende partij aangehaalde hogere rechtsnormen (in het bijzonder artikel 8 van het EVRM).

Vervolgens dient erop gewezen te worden dat de Raad op 8 februari 2016, bij arrest met nummer 161 497, in meerdere zaken meerdere prejudiciële vragen heeft gesteld aan het Hof van Justitie. Deze prejudiciële vragen zijn bij het Hof van Justitie gekend onder het rolnummer 82/16 en de terechtzitting is doorgegaan op 28 februari 2017. Deze prejudiciële vragen hebben betrekking op beslissingen genomen in navolging van verblijfsaanvragen in het kader van gezinshereniging met Belgen, *in casu* als statische Unieburgers, aanvragen waarbij een bijlage 19ter werd afgeleverd en de aanvragers in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie, maar waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris vervolgens besloten heeft om de verblijfsaanvragen niet in aanmerking te nemen omwille van een geldend en definitief inreisverbod dat eerder aan de betrokkenen werd opgelegd, waarbij de reeds afgegeven bijlagen 19ter en attesten van immatriculatie werden ingetrokken en waarbij de betrokkenen werden aangemaand gevolg te geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dan wel gevolg te geven aan een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

In voormeld arrest van de Raad van 8 februari 2016 wordt onder meer het volgende gesteld:

“7.11. Het voorgaande doet de Raad besluiten dat de kernvraag in bovenvermelde zaken in essentie betrekking heeft op de verhouding of het conflict tussen geldende inreisverboden opgelegd in het kader van richtlijn 2008/115/EG, enerzijds, en de bescherming van de grondrechten in het Handvest, in het bijzonder, het recht op eerbiediging van het gezinsleven en het belang van het kind, alsook de handhaving van artikel 20 VWEU, anderzijds. In eerdere rechtspraak gewezen door de Raad kwam dit conflict of deze verhouding tussen de vermelde Unierechtelijke instrumenten nog niet aan bod.

7.12. Om een arrest te kunnen wijzen in bovenvermelde zaken, is een goed begrip van de juiste verhouding of het conflict tussen bovenvermelde Unierechtelijke instrumenten aangewezen. Het Hof heeft over de uitleg van de verhouding of het conflict tussen bovenvermelde Unierechtelijke instrumenten nog niet geoordeeld. Het is bijgevolg noodzakelijk om overeenkomstig artikel 267 VWEU volgende vragen te stellen, rekening houdend met de elementen die in casu de zaak kenmerken, met het oog op een prejudiciële beslissing van het Hof van Justitie van de Europese Unie:

1. Dient het Unierecht, in het bijzonder artikel 20 VWEU, de artikelen 5 en 11 van richtlijn 2008/115/EG in samenhang met de artikelen 7 en 24 van het Handvest, zo te worden uitgelegd dat het zich in bepaalde omstandigheden verzet tegen een nationale praktijk waarbij een verblijfsaanvraag, ingediend door een familielid-derdelander in het kader van gezinshereniging met een Unieburger in de lidstaat waar de betrokken Unieburger woont en waarvan hij de nationaliteit heeft en die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer en vestiging (hierna: statische Unieburger), niet in aanmerking wordt genomen - al dan niet gepaard met de afgifte van een verwijderingsbeslissing -, om de enkele reden dat het betrokken familielid-derdelander onder een geldend inreisverbod met Europese dimensie staat?

a) Is het voor de beoordeling van zulke omstandigheden van belang dat er tussen het familielid-derdelander en de statische Unieburger een afhankelijkheidsrelatie bestaat die verder gaat dan een loutere gezinsband? Indien zo, welke factoren spelen een rol in het bepalen van het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie? Kan hiervoor nuttig worden verwezen naar de rechtspraak met betrekking tot het bestaan van een gezinsleven onder artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest?

b) Wat minderjarige kinderen specifiek betreft, vereist artikel 20 VWEU meer dan een biologische band tussen de ouder-derdelander en het kind-Unieburger? Is het hierbij van belang dat een samenwoning wordt aangetoond, of volstaan affectieve en financiële banden, zoals een verblijfs- of bezoeksregeling en het betalen van alimentatie? Kan hiervoor nuttig worden verwezen naar het gestelde in HvJ 10 juli 2014, C-244/13, Ogierakhi, pt. 38 en 39; HvJ 16 juli 2015, Singh e.a., C-218/14, pt. 54; en HvJ 6 december 2012, gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, O. en S., pt. 56? Zie in dit verband ook de hangende prejudiciële verwijzing C-133/15.

c) Is het gegeven dat het gezinsleven is ontstaan op een moment dat de derdelander reeds onder inreisverbod stond en zich dus bewust was van het feit dat hij onregelmatig in de lidstaat verbleef, van belang voor de beoordeling van zulke omstandigheden? Kan dit gegeven nuttig worden aangewend om een mogelijk misbruik van verblijfsprocedures in het kader van gezinshereniging tegen te gaan?

d) Is het gegeven dat geen rechtsmiddel in de zin van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2008/115/EG werd aangewend tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod of het gegeven dat het beroep tegen deze beslissing tot opleggen van het een inreisverbod werd verworpen van belang voor de beoordeling van zulke omstandigheden?

e) Is het gegeven dat het inreisverbod werd opgelegd omwille van redenen van openbare orde dan wel omwille van onregelmatig verblijf een relevant element? Zo ja, moet ook worden onderzocht of de betrokken derdelander een werkelijke, actuele en genoegzaam ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving? Kunnen in dit opzicht artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die omgezet werden in artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet, en bijhorende rechtspraak van het Hof van Justitie omtrent openbare orde naar analogie worden toegepast op familieleden van statische Unieburgers? (cf. de hangende prejudiciële verwijzingen C-165/14 en C-304/14)

2. Dient het Unierecht, in het bijzonder artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en de artikelen 7 en 24 van het Handvest, zo te worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale praktijk waarbij een geldend inreisverbod wordt tegengeworpen om een latere aanvraag om gezinshereniging met een statische Unieburger, ingediend op het grondgebied van een lidstaat, niet in aanmerking te nemen zonder dat daarbij rekening wordt gehouden met het gezins- en familieleven en het belang van betrokken kinderen waarvan in die latere aanvraag om gezinshereniging melding werd gemaakt?

3. Dient het Unierecht, in het bijzonder artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en de artikelen 7 en 24 van het Handvest, zo te worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale praktijk waarbij ten

aanzien van een derdelander die reeds onder een geldend inreisverbod staat, een verwijderingsbeslissing wordt genomen zonder dat daarbij rekening wordt gehouden met het gezins- en familieleven en het belang van betrokken kinderen waarvan in een latere aanvraag om gezinshereniging met een statische Unieburger, d.i. na het opleggen van het inreisverbod, melding werd gemaakt?

4. Houdt artikel 11, lid 3 van richtlijn 2008/115/EG in dat een derdelander een verzoek tot opheffing of opschorting van een geldend en definitief inreisverbod in principe steeds moet indienen buiten de Europese Unie of zijn er omstandigheden waarin hij dit verzoek ook in de Europese Unie kan indienen?

a) Moet artikel 11, lid 3, derde en vierde alinea van richtlijn 2008/115/EG worden begrepen in die zin dat in elk individueel geval of in alle categorieën van gevallen zonder meer moet zijn voldaan aan het gestelde in artikel 11, lid 3, eerste alinea van diezelfde richtlijn dat de intrekking of de schorsing van het inreisverbod slechts kan worden overwogen mits de betrokken derdelander aantoonbaar het grondgebied geheel in overeenstemming met het terugkeerbesluit te hebben verlaten?

b) Verzetten de artikelen 5 en 11 van richtlijn 2008/115/EG zich tegen een uitlegging waarbij een verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging met een statische Unieburger, die zijn recht van vrij verkeer en vestiging niet heeft uitgeoefend, wordt beschouwd als een impliciete (tijdelijke) aanvraag tot opheffing of opschorting van het geldend en definitief inreisverbod waarbij, als blijkt dat niet is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden, het geldend en definitief inreisverbod weer herleeft?

c) Is het gegeven dat de verplichting om een verzoek tot opheffing of opschorting in het land van herkomst in te dienen eventueel enkel een tijdelijke scheiding met zich meebrengt tussen de derdelander en de statische Unieburger een relevant element? Zijn er omstandigheden waarin niettemin artikelen 7 en 24 van het Handvest zich verzetten tegen een tijdelijke scheiding?

d) Is het gegeven dat de verplichting om een verzoek tot opheffing of opschorting in het land van herkomst in te dienen enkel tot gevolg heeft dat de Unieburger desgevallend slechts voor beperkte tijd het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel dient te verlaten, een relevant element? Zijn er omstandigheden waarin niettemin artikel 20 VWEU zich verzet tegen het gegeven dat de statische Unieburger voor beperkte tijd het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel dient te verlaten?"

Gezien ook in voorliggend geval de kernvraag "in essentie betrekking heeft op de verhouding of het conflict tussen geldende inreisverboden opgelegd in het kader van richtlijn 2008/115/EG, enerzijds, en de bescherming van de grondrechten in het Handvest, in het bijzonder, het recht op eerbiediging van het gezinsleven, anderzijds", zou de Raad vooruitlopen op het antwoord van het Hof van Justitie, mocht hij zich thans reeds in deze of gene zin uitspreken over de betrokken problematiek, die – het weze herhaald – ook *in casu* in het licht van de thans bestreden beslissing, aan de orde is. Zodoende kan de Raad zich thans, zonder zich in de plaats te stellen van het Hof van Justitie, niet uitspreken over de gestelde prejudiciële vragen, terwijl het antwoord op deze vragen wel degelijk relevant is om het door de verzoekende partij aangevoerde middel op zijn ernst te onderzoeken. Gelet op de aard van de thans voorliggende vordering, met name een vordering tot schorsing, ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zou het echter evenmin opportuun zijn voor de Raad om de behandeling van de zaak slechts verder te zetten nadat het Hof van Justitie zich over de prejudiciële vragen heeft uitgesproken. De Raad wijst er in dit verband op dat de in artikel 39/82, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet voorziene vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid erop gericht is te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37.530).

Vervolgens herinnert de Raad eraan aan dat hij, indien hij bij zijn onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat een grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces, toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

In haar nota met opmerkingen benadrukt de verwerende partij dat het beroep tegen het inreisverbod verworpen werd en dat een inreisverbod slechts in de door artikel 74/12 van de vreemdelingenwet opgesomde gevallen buiten werking kan worden gesteld. Met dit betoog gaat de verwerende partij echter voorbij aan de concrete inhoud en ruime formulering van de gestelde prejudiciële vragen, zodat zij hiermee geen afbreuk kan doen aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad.

Vervolgens verwijst de verwerende partij naar het arrest van 9 augustus 2016 met nummer 235.596 van de Raad van State waarin de Raad van State stelt dat een geldend inreisverbod, gebaseerd op de

artikelen 1, 8°, en 74/11 van de vreemdelingenwet voldoende is om de weigering om het recht op verblijf te rechtvaardigen. In dit verband wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat de Raad van State bij arrest van 9 augustus 2016 met nummer 235.598, daarentegen het cassatieberoep verwerpt tegen een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die de beslissing tot weigering inoverwegingname van een aanvraag gezinshereniging van een vreemdeling die onder een geldend inreisverbod staat, vernietigt. De Raad van State stelt dat er geen enkele rechtsgrond is die de gemachtigde van de staatssecretaris toestaat een dergelijke aanvraag gezinshereniging niet in overweging te nemen. Gelet op het gegeven dat *in casu* de verhouding tussen het opgelegde inreisverbod en de ingediende aanvraag gezinshereniging wel degelijk aan de orde is, kan de Raad niet vooruitlopen op het antwoord van het Hof van Justitie.

In de geschetste omstandigheden kan de Raad dan ook niet anders dan vaststellen dat het enig middel in de aangegeven mate en in de aangegeven zin als ernstig moet worden beschouwd. Op de overige onderdelen ervan dient zodoende niet meer te worden ingegaan.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.4.1. Het door de verzoekende partij ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt onder meer samen met de door haar ontwikkelde grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM.

3.4.2. Zoals hoger uiteengezet, moet in de geschetste specifieke omstandigheden van deze zaak worden aangenomen dat het door de verzoekende partij ontwikkelde middel, waaronder de schending van artikel 8 van het EVRM, in de aangegeven zin ernstig is, zodat de voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel overeenkomstig de uitdrukkelijke bewoordingen van voormeld artikel 39/82, § 2, eerste lid, wordt geacht vervuld te zijn. Het betoog van de verwerende partij aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, valt samen met haar betoog aangaande de ernst van de middelen en kan aan het voorgaande dan ook geen afbreuk doen.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

4. Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering wordt bevolen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 oktober 2017 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU, voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

J. CAMU